

**מאמרי הראיה / חלק ב / פירוש ל"אגדות רבה בר בר חנה" / ד: "הנה יסוד**  
התורה הוא ללמוד אותה לשמה וללמוד בקביעות. לא דרך מקרה. והלומד  
בקביעות לומד לשמה. משא"כ הלומד שלא לשמה לומד רק דרך מקרה, כדי  
שידע להזדיין בפני הבריות בתלמוד תורה. והנה אמרו חז"ל שהר תבור היה  
עליו תלמוד תורה רק לשעה כדאי' כמגילה כט,א. והנה דרך הלומד תורה  
שלא לשמה, שהוא מעיין לפי שעה בכל ד' חלקי התורה, שהם פרדס. כדאי'  
באור נערב (ח"א פ"ו) להרמ"ק ז"ל בכת החוטאת שמגובה לכבו אומר שלו  
יאתה להיות שלם ג"כ בקבלה, כדרך שמשלים עצמו באיזה חכמה. אבל כיון  
שאינ כונתו כ"א להתייחר, ע"כ תמיד כשקורא בקול ומדבר בדברי תורה לא  
יעסוק בחלק הפשט, שהפשט הוא דבר השוה ורגיל בכל אדם ואין לו מקום  
להתייחר עי"ז. ע"כ עיקר עסקו הוא רק לפרסם עצמו בגי' חלקי דר"ס,  
ומהפשט יסיח דעתו. משא"כ העוסק בתורה לשמה, שהתורה עצמה חביבה  
עליו, אז כל עניני התורה שוים לו, דרוש ופשט ורמ"ס. והנה גם בגי' חלקים  
שהוא עוסק להתייחר לא יעסוק בכללותם, וכדברי חז"ל ע"פ 'ורועה זונות  
יאבד הון כל האומר שמועה זו נאה וזו אינה נאה מאבד הונה של תורה'  
(עירובין סד, ב), וזה העוסק בתורה להתייחר לגמרי אינו עוסק כ"א כאותם  
החלקים שמשער שעיי"ז יהיה לו תפארת וכבוד בין הבריות, ועיי"ז אין  
התורה מקדשת מעשיו. ועיי"ז מתחלל שם שמים, שלא די שאינו גורם לקדש  
שם שמים, ולתקן את אחרים. רק אדרבה אחרים מוסיפים סרה בראותם  
דרכיו מקולקלים... והנה אמרו חז"ל: הראם קרניו נאות ואין כוחו גדול  
(ספרי, ברכה יז). והיינו שההולך רק אחר שיחה נאה ויופי ולא יראה לחזק  
כח קדושת נשמתו בכח דברי תורה אמיתי ויראה, והיינו אורזילא שלומד  
רק מה שהוא תפארת ונוי לפני הבריות, ולא מה שיוסיף כח נצחי לנשמתו  
בכח וחוזק אמיתי, כדכתיב 'תנו עוז לאלהים' (תהלים סח סה), להוסיף כח  
בפמליא של מעלה. ויש רמז בלשון ג"כ שאור התורה מזולזל אצל עצמו,  
שהלומד תורה לשמה מכיר מעלת התורה ויקרת ערכה. ויודע איך שמגעת  
את האדם לשלמות המופלא שאין למעלה הימנה, ע"כ כל דבר שבתורה  
חביב ויקר בעיניו, ותלמיד חכם יקרים בעיניו, כי יודע ערכם וכבודם, ע"כ  
אור יקר הוא בעצמו מצד תורת אלהיו שבלבו. אבל זה הלומד להתייחר, ואין  
התורה אצלו כ"א כקישוט חיצוני להטעות את הבריות, לא יכיר חמדת  
התורה וקדושתה, ע"כ היא זילא בעיניו, אע"פ שיודע קצת מאורה, וזהו  
אורזילא. דהוי כהר תבור, פי' שהוא בר יומא כי יעמוד בשקידתו, כי מהרה  
יזנח דברי תורה כיון שאינו דבק בתורה מצד קדושתה והוא כהר תבור שרק  
לפי שעה בא ללמוד תורה, ואין הקדושה מתקיימת בו, וזה אינו לומד  
בהדרגה להיות עמל בתורה להיות יגע בתורה. בתחילה למגרס והדר  
למסבר, מתחילה פשט ואח"כ רמז דרוש וסוד, כי לא יחפוץ בתבונה כ"א  
בהתגלות לבו, שהוא יודע תורה הרבה